

Martin
Uhlíř

Sestry

Sestry

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Martin Uhlíř

Sestry – e-kniha

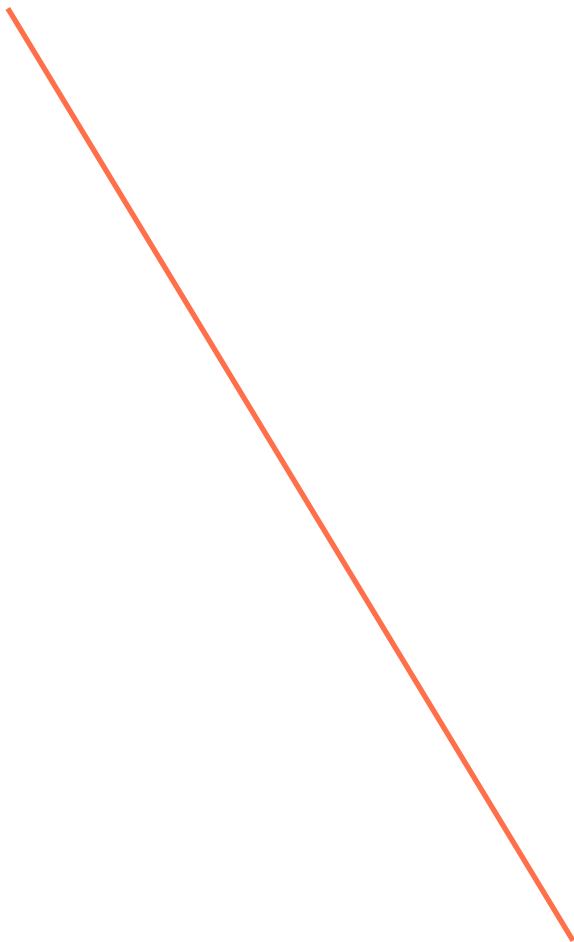
Copyright © Paseka s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**Pa
se
ka**

SESTRY

Martin
Uhlíř

PASEKA

Sestry

Vychází s podporou Ministerstva kultury ČR

MINISTERSTVO
KULTURY

SESTRY

Copyright © Martin Uhlíř, 2021

ISBN tištěné knihy: 978-80-7637-164-4

ISBN ePUB: 978-80-7637-269-6

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7637-271-9

ISBN PDF: 978-80-7637-270-2

4.

Během večere si Robert uvědomil, že ženu na druhé straně sálu zná. Odpoledne u moře na sobě měla jen plavky, proto si zprvu nebyl jistý, ale teď, když ji spatřil v šatech, si vzpomněl, že ji zahlédl hned po příletu na letišti. U přepážky se o čemsi dohadovala se zástupcem letecké společnosti. Vlastně ne, *dohadovala* nebylo to správné slovo. Robert nerozuměl, o čem ti dva spolu mluví, stál opodál a jejich slova k němu téměř nedoléhala. Úředník za přepážkou byl podstatně mladší než ona. Přesto Robert vnímal, jak se počáteční nesoulad z rozhovoru vytrácí, ženina nervozita i mladíkova formální upjatost ustupují jakémusi těžko definovatelnému jiskření. Jako by žena zjistila, že rozhovor s chlapcem je zajímavější než to, co měla na srdci – snad stížnosti na chování stevardek během dlouhého letu či dotazy na osud chybějícího zavazadla, které omylem zůstalo daleko na severu.

Robert z konverzace pochytil tolik, aby vnímal, že oba mluví dobrou angličtinou, i když to nebyla rodná řeč ani jednoho z nich. Žena si svou dokonalou výslovnost očividně užívala. Slova provázela hereckou etudou – poodstoupení, natočení bokem, pramen vlasů elegantním pohybem přestěhovaný ze zad na hrud', ruka s nalakovanými nehty položená na přepážku.

Mladík zřejmě zpočátku cosi zdvořile navrhoval či namítal, ale postupně kouzlu stěžovatelky podléhal a stále odhodlaněji příkyvoval – jako by chtěl, nebo přímo toužil jí vyhovět. Ač se nepřestával usmívat, z jeho hlasu se pomalu vytrácela sebejistota, tváří se mu občas mihl nepokoj. Snad to byl strach, že atraktivní cizinku nedokáže uspokojit, že se žena otočí a bez pozdravu odkráčí. Robertovi připomněl malého chlapce, kterého kdysi viděl v mořském parku, jak s nosem přitíštěným na sklo bez dechu pozoruje nehybně se vznášející chobotnici, její vypoulené oči na vrcholu hlavy, stovky přísavek zdobících propletenec chapadel. Kdyby tam sklo nebylo, chlapec by snad skočil do vody a nechal se vlákat do jeskyně v záhybech dna.

Teď každopádně turistka s nikým neflirtovala, seděla u stolu na druhé straně restaurace, k Robertovi natočená z profilu. Společnost jí dělal muž o dost starší než ona, trochu prošedivělý, a další žena menšího vzrůstu, oproti krásné stěžovatelce mnohem méně výrazná, se světlými vlasy smotanými do drdolu. Robert se nemohl ubránit nutkání dívat se jejich směrem. Měl pocit, že stěžovatelku zná už dlouho, že ji někde viděl dávno před příletem na ostrov. A s oběma jejími společníky že se už také setkal.

Bylo to předešlého večera. Bezmyšlenkovitě bloumal v hotelovém parku, kolem cizokrajně vyhlížejících stromů a pečlivě zastřižených trávníků. Slunce ještě nezapadlo a hotel na pozadí tmavých čedičových skal bíle zářil. Zdálo se, že doléhala hučení příboje.

Prohlížel si jednu ze soch v parku a ten muž kolem něj přešel loudavým krokem. Pak se otočil a pomalu zamířil zpátky. Zastavil se u Roberta, chvilku hleděl na tutéž sochu. Vzápětí jej oslovil. Zeptal se, zda se Robertovi dílko líbí.

Překvapeně na tazatele pohlédl. Byl elegantně oblečen, v dlouhých kalhotách z kvalitní látky a jemné košili

s vykasanými rukávy. Měl vrásky na čele a zasmušilý rys kolem úst.

Robert pokrčil rameny, nechtělo se mu pouštět do rozhovoru. Socha v antickém pojetí znázorňovala polonahou dívku; nakročenou s jistou grácií, ve tváři úsměv, na hlavě vázu. „Ne-vím, jestli se to sem hodí,“ řekl opatrně.

„Myslíte?“

„Evropané přišli na tenhle ostrov až v patnáctém století. Byli to pochopitelně křesťané. Předtím tu nikdo nežil.“

„Opravdu? Je tu tak krásně.“

„Když dorazili, zapálili lesy, aby získali půdu. Hořely prý sedm let,“ zamumlal Robert, co četl o dějinách ostrova.

Muž na něj nejistě pohlédl. To, co pro něj nejspíš mělo být nezávaznou konverzací pro ukrácení dlouhé chvíle, se zřejmě nevyvíjelo podle jeho představ.

„Za války tu pálili vorvaní tuk v motorech nákladáků,“ pokračoval Robert v naději, že výčtem provinění místního obyvatelstva dotěrného rušitele odradí.

„Jo, lidi jsou barbaři,“ přisvědčil muž. „Ale antika je i v Louvru.“

„Tohle je jen napodobenina. Hotelová výzdoba.“

„Máte asi pravdu.“ Napřáhl k Robertovi ruku a řekl mu své jméno. Patrik. Měl pevný stisk jako člověk zvyklý poroučet.

„Promiňte mi mou dotěrnost,“ omlouval se. „Přítelkyně někde šnorčuje, tak se trochu nudím.“

„Nerad se koupete?“

„Dávám přednost bazénu. Ale ona...“ mávl rukou, jako by to nemělo cenu dál rozebírat. „Vy máte rád moře?“

„Mám.“

„Já celkem taky. Ale vadí mi ty kameny. Celý tenhle ostrov – vždyť to vidíte.“

„Pár kilometrů odtud je písčiná pláž.“

„Vím. Jenže Lila je v moři pořád. To bychom tam museli kempovat.“

„Lila? Hezké jméno.“

Patrik spokojeně kývl. „Ať si zaplave. Jen se o ni trochu bojím.“

„Není dobrá plavkyně?“

„To je. Ale tady člověk nikdy neví.“

„Proč?“

„Tak. Je to oceán.“

„Jistě.“

Konverzace na chvíli umlkla.

„S kým jste tu vy?“

Patrik se zeptal nejspíš jen proto, aby řeč nestála, ale Robert se zamračil. Ta otázka mu přišla neomalená. „S nikým,“ přiznal. „Odjížděl jsem narychlo. A vlastně jsem i chtěl jet sám. Trochu si srovnat myšlenky.“

„Daří se vám to?“

Pokrčil rameny.

„Někdy je to potřeba, vypadnout, odpočinout si,“ konstatoval s účastí Patrik. „Jeden můj známý...“ Pustil se do vyprávění komplikovaného příběhu, ve kterém kdosi objel autostopem celý svět. Pak se bavili o nemocech a Patrik zmínil Lilinu sestru, se kterou má Lila velké trápení. Když se ale Robert chtěl dozvědět víc, Patrik převedl řeč na počasí, které nebylo na ostrově úplně podle jeho představ – oblohu často halily mraky a zvedal se vítr. Ano, vítr je nepříjemný, souhlasil Robert. Proháněl se po plážích a v noci hvízdal ve větracích šachtách hotelu.

Ženu se světlými vlasy zahlédl Robert krátce poté. Procházel se v té části parku, která oddělovala hotelový komplex od silnice vedoucí do nedalekého městečka. Porůznu tu rostly nejzroztodivnější stromy – keřovité zarděnice s červenými

květy, ze kterých kapal nektar, růžovými květy obsypané oleandry, rozložitě fikovníky, cykasy připomínající křížence kapradí a palem. Jako tajemná druhohorní rostlina po kmelech tu a tam šplhala monstera se štíhlými zelenými palicemi a velkými prstovitými listy. Pomalu se začínalo šerit, park byl skoro prázdný – až na osamělou postavu, která šla pomalu před ním. Viděl ji jen zezadu, přesto na ní bylo něco zneklidňujícího. Občas rozhodila rukama, jako by hovořila s neviditelným společníkem. Jako by se s někým dohadovala.

Robert se chystal otočit nebo někam zahrnout, netoužil po tom, aby si žena před ním myslela, že ji sleduje. Nechtěl, aby se cítila trapně, až si uvědomí, že tu není sama. Ale dřív, než to stačil udělat, se náhle otočila a vykročila proti němu. Pokračoval tedy v chůzi, šel jí pomalu vstříc. Čekal, že na něj pohlédne, když se budou míjet, ale ona jej vůbec nevnímala. Upírala nepřítomný pohled přímo před sebe, bezhlesně pohybovala rty. Zvláštní, říkal si v duchu. Napadlo ho, že by se měl otočit a oslovit ji, zeptat se, co se jí stalo, nabídnout pomoc. Ale neudělal to. Nechtěl se plést do cizích starostí.

Teď u večere se zdálo, že její chmury jsou pryč. Patrik cosi oběma svým společnícím soustředěně vyprávěl, mluvil hlasitě a smál se. Odpovídala mu právě menší z obou žen, ta z parku, a nezdálo se – pokud mohl Robert na tu dálku soudit – že by v jejím chování bylo cokoli zvláštního. Naopak turistka z letiště se konverzace téměř neúčastnila, přispěla jen občas nějakým slovem. Tohle tedy nejspíš byla Patrikova přítelkyně. Hleděla k podloubí, jímž se sál restaurace otevíral k moři. Arkády půlila linka obzoru, oddělující tmavou hladinu oceánu od oblohy ozářené měsíčním světlem.

Robert seděl u stolu sám. Měl pocit, že se ho ostatní hosté straní, což mu na jedné straně vyhovovalo, zároveň ho to však uvádělo do rozpaků. Při procházkách podél pobřeží, nebo když

seběhl k moři, aby se vykoupal, to nevadilo, ale v restauraci měl pocit, že na něj všichni civí a diví se jeho osamělosti. Osamělý si skutečně připadal; nejbližší člověk, kterého znal, byl odsud pěkných pár tisíc kilometrů. Jedl rychle, toužil být zpět v bezpečí svého pokoje, usednout na terasu, otevřít si lahev vína a knihu nebo se ponořit do práce.

Jako by na potvrzení jeho obav na něj v tu chvíli menší z obou žen, ta světlovlasá, pohlédla, snad vycítila jeho předchozí zkoumavý pohled. Usmála se, nebo se to Robertovi jen zdálo? A nebyl to úsměv lehce výsměšný, nemihlo se v něm pohrdání a nesouhlas s jeho zvědavostí? Nepřipadalo mu to tak. Měla laskavou tvář, nevypadala, že by si líbovala v posměších. Navíc rychle sklopila oči. Patrik se už sháněl po číšníkovi, vytahoval peněženku a chtěl platit.

Robert odvrátil zrak. Když znovu pohlédl tím směrem, trojice mířila k východu z terasy. Lila – pokud to byla skutečně ona – šla první, jako by její dva společníci nemohli nijak ovlivnit to, kam se vydá.

V noci měl Robert tíživý sen. Běžel v něm za nějakou ženou, ale stále mu unikala. Na břehu moře se zdálo, že ji konečně dostihne, ale ona vkročila na molo a šla po něm až na konec, kde za stolkem seděl nějaký člověk. „Dál nemůžete,“ varoval ji, ale ona ho obešla obloukem. „Co vy o tom můžete vědět,“ pronesla, když jej míjela, a vzápětí překročila okraj mola. V tu chvíli se Robert s leknutím probudil. Zaslechl výkřik a nedokázal určit, zda byl součástí jeho snu nebo k němu dolehl otevřeným oknem. Byl plný úzkosti, ale zároveň překvapení a dychtivého očekávání.

Zůstal ležet, zpoceny a vyčerpaný horkem. Poslouchal, ale otevřenými dveřmi na terasu k němu nedoléhalo nic než šumění příboje. Po chvíli vstal, vyšel ze dveří a opřel se o zábradlí terasy. Velkou úlevu nepocítil, dusno bylo i venku, vládlo naprosté

bezvětří. Pobřežní skaliska se matně rýsovala ve tmě. Žádný výkřik se už neozval. Robert se přesto převaloval na posteli až do svítání a usnul teprve, když se na východním obzoru objevil rudý okraj slunečního kotouče.

Druhý den vstal pozdě a po snídani vyrazil do nedalekého městečka. Byla to příjemná procházka podél moře. Kousek cesty však nezbyvalo než jít po silnici, na okraji srázu strmě padajícího dolů k bílé čáře příboje. Chodník tu scházel, Robert kráčel podél krajnice a vdechoval vůni tamaryšků. Vyvolávala únavu, nejradši by usedl do prachu u silnice, pozoroval moře a vzdal se myšlenky, že dojde tam, kam chtěl.

Kolem silnice rostly divoké olivovníky. Občas je přerušovala políčka a malé plantáže banánovníků, doprovázené chudě vyhlížejícími domky nebo jen kůlnami z prken a vlnitého plechu. Nedaleko od pobřeží jako by kdosi na tmavomodrém plátně hladiny rozprskl zelenou skvrnu ve tvaru želvy. Malý ostrov vypadal lákavě, opuštěně. Možná by se tam dalo doplatvat, napadlo Roberta, nebo si najmout nějakou loď. Zároveň ale pochyboval, že by tam našel něco jiného než horko a uspávající vůni jižní vegetace.

Kolem projela mladá dvojice na motorce. Dívka hleděla jeho směrem, na moře, v záblesku spatřil její tvář zahalenou vlajícími vlasy. Jeli bez přileb.

Kdyby on sám tehdy neměl přilbu, napadlo ho.

Dostal chuť aspoň na chvíli podlehnout okolní malátnosti. Silnice tu pozvolnou zatáčkou obkružovala strmou skálu. Pod ní byla ve stínu lavička. Proč by si nemohl na chvíli odpočínout? Koneckonců nikam přece nepospíchá, má na ten krátký výlet celé dopoledne. Sedá si a přimhouřenýma očima hledí na moře.

Ta dvojice na motorce...

Bylo to tenkrát se Sylvií, na jedné z jejich společných cest krátce po seznámení. Pronajali si skútr, jako byl ten, co ho právě minul – na první pohled vypadal jako hračka, ve skutečnosti to ale byl ale docela silný stroj. Sylvie chtěla zkusit řídit; neměl vůbec chuť ji k tomu pustit, na motorce nikdy nejezdila, ale když viděl, jak ji to mrzí, překonal sám sebe a trpěl na tandemu.

Stalo se to ale, když řídil on. Byl horký den, jako dnes. Moře nedaleko. Spálená, hornatá krajina. Hnali se po silnici plné děr, místo asfaltu ji pokrýval jen vyschlý udusaný prach. Blížil se večer, najeli už spoustu kilometrů. Spěchali a on měl pocit, že už stroji pod sebou výborně rozumí. Zkrátka, jel rychle.

Za jednou ze zatáček se z křoví u silnice najednou vyřítilo dítě, přebíhalo přes cestu. Uviděl ho na poslední chvíli – tmavovlasá holčička, na zlomek vteřiny se mu mihla před očima její ušmudlaná tvář. Dupl na brzdu. Zadní kolo nezadržitelně klouzalo do strany, motorka se roztančila. Bojoval s řídítky. Sylvie mu zaryla prsty do boků. Koutkem oka zahlédl blížící se svodidlo, za ním příkrý sráz. Uvolnil brzdu a zadní kolo se dostalo ze smyku. Podélná osa stroje už ale byla příliš stočená mimo směr, kterým se původně hnali. Vymrštilo ho to dopředu a do strany, loktem dopadl na svodidlo a pak přišel náraz na silnici.

Dítě se k němu sklánělo a štouchalo do něj prstem. „Co chceš?“ ptal se, ale holčička jen naklonila hlavu na stranu. „Kde je Sylvie?“ ptal se ztěžka. Tvář holčičky proti nebi vůbec neviděl, jen obrys vlasů, jako by byl kus denní oblohy vystřižen a otvorem ve tvaru dětské hlavy se k němu drala tma. „Co je s ní?“ ptal se. Chtěl se pohnout, ale nešlo to. Dítě se k němu stále víc naklánělo. Così říkalo, slyšel ale jen vysoký tón, jako by se někde na nebi zasekla siréna a kvílela napříč vesmírem. „Jdi pryč, jdi pryč,“ odečetl jí ze rtů, opakovala to pořád dokola. „Nech ji být, jdi už!“

Nerozuměl jí. „Koho?“

„Nech ji být,“ opakovala.

Potřeboval by vstát, zjistit co a jak, vynadat tomu spratkovi, kvůli kterému tu teď leží, podívat se, co je se Sylvíí. Ale tělo ho neposlouchalo. A tak to vzdal a zavřel oči.

Probral se v nemocnici s otřesem mozku, naraženou páteří, zlomenou rukou a dvěma žebry. Sylvie seděla u jeho postele.

„Co to dítě?“ hlesl, jakmile ji uviděl.

„Konečně!“

„Jsi v pořádku?“

„Jsem. Jen pár modřin.“

„Co to dítě,“ opakoval.

„Dítě?“

„Malá holka,“ zasténal. „Motala se na silnici.“

Pohládila ho po tváři. „Nemluv tolik. Nikoho jsem neviděla.“

„Jak to?“

„Nevím. Nezdálo se ti to?“

„Proč bych jinak brzdil?“

„Lež, prosím. Mám tě moc ráda.“

„Nikoho... jsme nesrazili?“

„To víš, že ne.“

„Asi utekla.“

„Byl to smyk. Ale zvládl jsi to.“

Ano, zvládl to. Kdyby včas nesundal nohu z brzdy... radši ani nedomýšlel.

Robert vstal, protáhl se. Už zase, říkal si. To jen, že ho minula ta dvojice na motorce. Měl by vzpomínkami šetřit. Nejel sem proto, aby potisící v duchu probíral minulost. Vydal se znovu na cestu.

Tentokrát ho z myšlenek vytrhl projíždějící vůz s logem místní autopůjčovny. Minul ho, pak ale přibrzdil a zastavil

u krajnice. Z okénka vyhlédla světlomasá žena v tmavých brýlích. Poznal ji. Byla to ona, jedna z trojice včera u večere, ta, jež ho v parku překvapila samomluvou.

„Jdete do města,“ spíš konstatovala. „Nechcete svézt?“

V rozpacích poděkoval a řekl, že raději půjde pěšky, krátká procházka mu nevadí.

„Procházíte se rád v horku?“

„Potřebuju trochu pohybu.“

„Jak myslíte,“ pokrčila rameny. „Na shledanou.“

Než se auto rozjelo, mihl se její obličej na okamžik ve zpětném zrcátku, ale z jejího výrazu nešlo nic vyčíst.

Zbytek cesty se na sebe zlobil, že nabídku nepřijal. Mohl se o té trojici dozvědět víc. Přemýšlel o tom, i když později seděl pod slunečníkem v cukrárně na náměstí, usrkával brčkem ledovou kávu a hleděl na oslnivě bílou věž místního kostela se střechou pokrytou šindelem. Pokusil se ty myšlenky zahnat, vzbudit v sobě pocit míru a spokojenosti. Proč mu na tom záleží? Nejel sem přece hledat společnost. Chtěl klid, odpočinout si, vyléčit nervy, které ho zrazovaly odjakživa, v poslední době ale jinak než dřív: míval noční můry a podivné stavy, kdy jeho myšlení bloudilo bůhvíkde. Nikdy se nemohl úplně spolehnout na to, že jeho mozek bude fungovat, jak má, ale teď se to zhoršovalo. Vlastně mu tuhle dovolenou navrhl kamarád lékař – radil mu, aby udělal ještě poslední pokus dát se dohromady, pak už zbývá jen návštěva psychiatra.

Pochyboval, že je to s ním tak zlé, přesto souhlasil. Chtěl se nadechnout, oprostít se od nepříjemností, které přinášelo soužití s jinými lidmi, se ženami zvlášť. Znovu promyslet svůj život. Vzal si práci, ale hodlal se jí věnovat jen tehdy, bude-li mít chuť.

To všechno si teď mohl bez problémů dopřát. Hotel, kde byl ubytován, stál o samotě asi kilometr od malého města, na poměrně pustém pobřeží plném skal. A město, ve kterém

teď pil kávu, byla ospalá výspa civilizace s bankou, poštou, přístavem, několika restauracemi a spleť uliček nabízejících průhledy do stinných kamenných dvorků a zahrad plných zeleně. Mobilní signál byl v podstatě jen v metropoli ostrova pár desítek kilometrů odtud. Konec světa za okrajem kontinentu. Přesně jak si přál. Tak proč nebyl spokojen?

Odpoledne seděl na terase svého pokoje a na stole před sebou měl rozložené papíry s textem eseje, který se snažil dokončit. Nedařilo se mu to. Slova už k němu nepřicházela tak snadno jako dřív, neřadila se do přesných vět, nevedla čtenáře tak, jak by si přál. Cítil se starý. Nebyl to ale jediný důvod, proč se nemohl soustředit. Často zvedal hlavu od práce a hleděl na scenérii pod sebou.

Ačkoliv slunce pálilo, oceán zešedl, a ještě víc se ztišil. V dále se formoval bouřkový mrak, jeho vrcholek zářil jasným bílým okrajem, zatímco spodek se rozplýval v nezřetelném oparu, takže se zdálo, že hřib mraku vyrůstá přímo z hladiny. Robert kdesi slyšel, že neopatrného vzduchoplavce může takový mrak nasát a vyplivnout udušeného a zmrzlého až kdesi ve stratosféře.

Koupalo se jen pár lidí, většina zůstávala v přírodních bazénech za linií příboje, v tůních oddělených od oceánu skalními šíjemi nebo nakupením balvanů. Jen několik z nich proplavalo na volné moře, ani oni se ale nepouštěli dál od linky pobřeží – v těchto místech prý mohly nebezpečné proudy odvléci plavce na širé moře. Na kamenitých plážích i mezi balvany a skalisky lemujícími pobřeží se opalovala spousta lidí. Robert si mezi nimi všiml i turistky z letiště, Lily. Ležela na zádech na rovné čedičové plošině, na očích tmavé brýle, tělo promyšleně vystavené slunečním paprskům. Byla to nepochybně ona, neboť Patrik tu byl tentokrát s ní, připravený

zasáhnout, kdyby snad cokoliv potřebovala. Tu jí podával opalovací krém, tu nabízel lahev s vodou. Jejich světlovlásá spolence s nimi nebyla.

Dusno sílilo, mrak už vyplňoval půlku oblohy, rostl jako nádor a šířil se ke slunci. Vzduch byl nehybný a moře ztuhlo jako číhající zvíře. Robert se pokoušel vrátit ke svému rozepsanému eseji, jenže téma vyžadovalo soustředění. „Kdo sám sobě lže a poslouchá vlastní lež, dochází k tomu, že už žádnou pravdu ani v sobě, ani kolem sebe nerozeznává, a tím upadá do neucty k sobě i jiným,“ odpovídá v Dostojevského románu jistý mnich na otázku, jak si zajistit život věčný. Kdo sám sobě lže, pokračuje onen mnich, ten si neváží nikoho, přestává milovat, uchyluje se k hříšnému životu a klesá na úroveň hovada. Roberta by zajímalo, co se tedy stane, když si člověk přestane něco zbaběle nalhávat, sebere odvalu a pravdu o sobě najde. Co když toto prozření jen způsobí neštěstí jiným? Jak bolestivé může být a nakolik se jím řídit? Lež a zbabělost – slova na papíře se mu rozpíjela a slévala před očima. Neustále pohledem odbíhal ke dvojici pod sebou.

Brzy se první výběžky mraku dotkly slunce a svět ztmavlo. Robert ucítil ve tváři nezřetelný pohyb vzduchu, v dálce nad oceánem, jako by kdosi promluvil tichým hrdelním hlasem. Mezi rekreaty proběhly první vlny neklidu. Starostlivě pozorovali oblohu, někteří vstávali a začínali balit deky a ručníky. Lila dál ležela nehybně, zdálo se skoro, že usnula.

Teprve když se zvedl vítr a v dálce se ozvalo zřetelnější zahřmění, posadila se a pomalu sňala tmavé brýle. Patrik jí podal halenku, vzala si ji od něj a položila ji vedle sebe. Pak si sundala vrchní díl plavek. Seděla k Robertovi napůl zády, viděl jen světlou skvrnu jednoho z jejích ňader. Překvapilo ho, že nepokračuje v převlékání. Místo toho sáhla do tašky pro hřeben a začala se česat.

Robert si říkal, že by měl odvrátit zrak, nebo dokonce odejít z terasy. Přesto se díval dál. Žena se česala nesmírně pomalu, každý pramen vlasů pečlivě uchopila do prstů, zabořila do něj kartáč, vzápětí přišlo trhnutí, znovu a znovu jím husté černé vlasy rozčesávala. Pak kartáč odložila a klekla si, dlaněmi se opřela o skálu a začala prudce předklánět a zaklánět hlavu, takže jí vlasy divoce létaly nahoru a dolů. Čelem byla natočena k moři, přesto Robert viděl víc, než by měl. Znovu se posadila a pokračovala v česání, snad ještě pomaleji než předtím, jako by chtěla tu chvíli co nejvíc prodloužit. Natírala si čímsi obličej. Robert se nemohl zbavit dojmu, že své tělo úmyslně vystavuje něčím pohledům. Svého přítele? Ten byl viditelně nervózní, balil do tašek časopisy, ručníky, krémy. Lily si moc nevšímal a vypadal, že by už byl nejraději někde pod střechem. Většina ostatních rekreatů odcházela, pláž se rychle vyprazdňovala. Mohla si snad ta žena povšimnout Roberta na terase, byl to on, koho provokovala? Za celou dobu příprav na odchod od moře se jeho směrem ani jednou neotočila. Přesto Robert znervózněl, začal rovnat papíry před sebou na stole, odvracel pohled, třebaže žena nemohla na tu dálku zjistit, kam se dívá. Terasu ale neopustil.

Oblohu s hladinou oceánu na okamžik spojil blesk. Zaburácení hromu přišlo takřka okamžitě, bouřka už nebyla daleko. V odpověď zahučel příboj, zvedaly se vlny. Patrik vyskočil a něco říkal, otočila se k němu, jednu nohu nataženou, druhou pokrčenou, shrnula si vlasy z obličeje a naslouchala mu, jako by měli k dispozici nekonečně času. Robert provinile sklonil hlavu. Vzápětí mu poryv větru shodil papíry na zem, musel si kleknout, sesbírat je a odnést do pokoje.

Když znovu vyšel na terasu, Lila už byla oblečená, klečela a skládala deku. Patrik stál nad ní a čekal. Pláž už byla úplně prázdná, zůstali tam sami. Oceán duněl, nad skalisky na čáře

příboje se rozstříkovaly spršky pěny. Když Lila konečně vykročila k hotelovému komplexu, znovu se zablesklo a spustil se déšť. Nijak nespěchala, pomalu stoupala vzhůru pěšinou a po vlasech jí stékaly proudy vody.

Později odpoledne déšť ustal. Robert vyšel na terasu hotelu v nezřetelné a nepřiznané naději, že vyzývavou rekreantku opět zahlédne. Rozlehlá terasa ale byla prázdná, složená lehátka odpočívala v pečlivě vyrovnaných řadách, ze sklopených slunečníků odkapávala voda. Na dlaždicích se blyštěly obrovské louže. Svět usychal před očima.

Jako odpověď nezřetelnému doznívání bouřky se najednou ozval jasný a čistý tón klavíru, po něm několik dalších, slévaly se v pomalou melodii. Robert strnul. Tu skladbu dobře znal: levá ruka zádumčivě vyťukává doprovod, prsty pravé odpovídají melancholickou souhrou, píseň šplhá do výšky a hrouť se v sentimentálním povzdechnutí. Rychle zamířil za zvukem, prošel hotelovou halou a poté chodbou k pootevřeným dveřím salonku. Opatrně se protáhl dovnitř.

Představoval si velké černé křídlo, ale bylo to jen obyčejné pianino, bokem natočené k několika křesílkům a sedačkám. Seděla zády k Robertovi a hrála. V místnosti vládlo přítmí, okna byla částečně zatažena těžkými závěsy. Kromě ní v místnosti nikdo nebyl.

Roberta napadlo, že by měl odejít, nebo naopak tiše usednout a poslouchat. Místo toho zůstal rozpačitě stát u dveří. V okolním dovolenkovém světě působil zšeřelý hudební salonek nepatříčně.

Skladba dozněla, poslední tón se rozplynul v tichu. Klavíristka zůstala nehybně sedět, neotočila se.

„To jste vy,“ konstatovala přesto s jistotou.

Chtěl jí odpovědět, ale nevypravil ze sebe nic.

„Prošel jste se ráno hezky?“

„Měla jste pravdu, bylo horko.“

Zasmála se. „Nebudte tak vyděšený. Vidím vás v odrazu okna. Přišel jste si poslechnout, jak tu ničím klasiky?“

„Pavana, opus 50. Hrajete krásně.“

„Děkuji. Zdá se, že se v hudbě vyznáte.“

„Ani ne. Tu skladbu měla ráda moje žena.“

„Myslíte?“ Konečně se k němu otočila.

„Prosím?“

„Promiňte, mluvím hlouposti. Jen mě napadlo, že pro řadu lidí může být Fauré příliš sentimentální.“

„Trpěl depresemi,“ řekl na jeho obranu.

„Jistě. Nemiloval svou ženu, a přesto s ní musel být.“

Vstala a pokročila k Robertovi. Napřáhla k němu ruku a řekla mu své jméno. Byl ale tak vyplašený, že je vzápětí zapomněl.

„Nechcete ještě něco zahrát?“ zeptal se nejistě.

„Raději ne. Znervózňuje mě, když mám publikum. Snad později.“

„Promiňte, že jsem vás vyrušil.“

„To je v pořádku. Nešel byste se raději projít?“

Vyšli z hotelu a parkem zamířili k moři.

„Teď po bouřce je krásně,“ konstatoval Robert nejistě.

„Ano. Chodím sem často, ale teď je to nejhezčí.“

Váhal, zda jí má přiznat, že i on se nedávno procházel v parku a že ji tam viděl. Nakonec dospěl k závěru, že bude lepší nechat si to pro sebe. „Člověk se hned cítí líp,“ pokračoval místo toho ve zdvořilostní konverzaci. „To horko mě už trochu ničilo.“

„Moje sestra ho má ráda.“

„Vaše sestra?“

„Jsem tu s ní a jejím přítelem.“

„Dnes jsem je viděl na pláži,“ přiznal.

„Lila si moře dovede užít. Vydrží u něj celé dny.“

„A vy?“ zeptal se jí. „Nechodíte s nimi na pláž?“

„Nesnáším slunce. A nudím se tam.“

„Jsem na tom stejně. Dřív, když jsem byl mladší, mě opalování bavilo. Teď už ne.“

„Nejste ještě starý,“ řekla káravě, jako by chtěla naznačit, že nemá chuť poslouchat stesky.

Podél pobřeží se vinul úzký chodník, místy běžel jen pár metrů nad čarou příboje. Chvillemi ho skrápěly spršky vody, jak vlny narážely na skaliska. Robert se od dopadajících kapek raději držel dál, jeho společnice je ignorovala.

„Promiňte, moc mě to mrzí... Ale jak jste říkala, že se jmenujete? Víte, když se s někým seznamuji, bývám rozpačitý a jméno hned zapomenu.“

„A jméno mojí sestry si pamatujete?“

Hledal v jejím hlase ironii, ale řekla to zcela neutrálně.

„Marie,“ představila se znovu. „Nechcete s námi někdy povečeřet?“

Zaváhal. „Nechtěl bych vás rušit.“

„Nerušil byste.“

„Ale co Lila a Patrik?“

„Vy víte, jak se jmenuje její přítel?“

„Předevčírem jsme se chvíli bavili v parku.“

„Tak vidíte. Už se vlastně znáte.“

„Třeba nestojí o cizí společnost.“

„To se mýlíte. Lila o ni rozhodně stojí.“

Znovu zaváhal. „Jak myslíte. Děkuji, možná se k vám někdy připojím.“

Kývla, snad na znamení, že to pokládá za dohodnuté.

„Jsem tu sám,“ pokračoval Robert omluvně. „Potřeboval jsem si vyčistit hlavu a udělat nějakou práci.“

„Chápu. Vlastně bych si takovou dovolenou taky někdy ráda dopřála. Na čem pracujete?“

„Něco píšu. Esej.“

„O čem?“

Odpověděl vyhýbavě. Nechtěl to teď rozvádět.

Ukázalo se, že Marie kdysi učila literaturu na univerzitě, ale nedokázala se tam udržet. Co dělala pak, neprozradila.

„Máte děti?“ zeptala se místo toho.

Přikývl. „Jsou s mojí ženou. Bývalou ženou.“

„Aha. Promiňte.“

„Rozvedli jsme se nedávno. Vlastně... Teprve před měsícem.“

„To je mi líto. Odešla od vás?“

„Tak nějak. Je to složitější.“

„Nemusíte o tom mluvit.“

Byl odliv a oceán ustupoval. Na kamenité pláži pod nimi se válely kusy dřev, zelené provazce chaluh, škeble, schránky mořských živočichů. Vlna za vlnou se po nich natahovala tříští pěny, zmocňovala se jich, někdy je o kousek posunula směrem k moři; na to, aby je uchopila definitivně, ale byla příliš slabá a se šuměním se stáhla zpět. Jako by oceán nechtěl ponechat souši nic z toho, co mu patřilo, momentálně však neměl dost sil, aby si to vzal. Vzduch vyplňovala malátná vůně rozkladu.

Marie našla úzkou pěšinu a začala sestupovat k moři. Následoval ji. Došli až k čáře příboje, ona první. Přes chodidla se jí přelila nezvykle dlouhá vlna, zašuměla kolem kotníků a stáhla se v kolotoči drobných vírů a šustění převalujících se kamínků.

„Namočila jste si sandály,“ upozornil ji celkem zbytečně.

Zasmála se a skopla je z nohou. „Za chvíli uschnou.“

„Znáte Goldingovy knihy?“ zeptala se.

„William Goldinga? Ano.“

„Četl jste Ztroskotání Christophera Martina?“

Mezi kameny pěníla další ustupující vlna, odkrývala tmavé zahrádky slávek a schránky vilejšů. Snad to byl důvod, proč si Marie vybavila právě tuhle knihu. Vzpomněl si, jaký pocit při četbě měl: že zažívá noční mŕvu po těžkém jídle.

„To není moc veselá knížka.“

„To není.“

„Věříte, že existuje duše?“

Zatvářil se odmítavě, neměl chuť se pouštět do ezoterické debaty.

„Všechno, co cítíme, jsou jen elektrické signály v mozku?“

„Vy si to nemyslíte?“

Usedla na plochý kámen. Pohlédla na něj. Vítr jí oddělil několik vlasů a pohrával si s nimi. Zdálo se mu, že některé jsou šedivé.

„Vám se nestalo v životě nikdy nic zvláštního?“ zeptala se.

„Zvláštního?“

„Něco skoro až nadpřirozeného?“

Pokrčil rameny. „Tyhle věci jde většinou vykládat dvojím způsobem. A já se kloním k tomu racionálnímu.“

„Ale přesto... Nikdy jste neměl pochybnosti?“

„Nevím. Možná.“

„Vyprávějte mi o tom,“ řekla zvědavě.

Hleděl na ni, na její vlnité vlasy s kapkami vodní tříště, a napadlo ho, že je svým způsobem krásná, jen ne podle běžných měřítek. S poněkud širokým nosem a trochu povislou bradou vypadala jako karikatura své sestry, zároveň ale měla hluboké oči a chytrou, souměrnou tvář. Najednou měl chuť se jí svěřit.

„Něco snad vyprávět mohu,“ řekl nejistě.

Usmála se na něj. „Do toho!“

„Měli jsme psa. Děti ho milovaly, zvláště mladší syn. Vyrůstal s ním. Jako mimino ho tahal za chlupy, strkal mu ruce do tlamy,

válel se mu po kožichu. Pes si nechal všechno líbit, nikdy ani nezavrčel... Jenže pak zestárl, nemohl chodit, nedokázal vstát. Museli jsme ho dát utratit.“

„A syn to těžce nesl.“

„Ano. Měl už asi devět let, nebyl zase tak malý a psa si už moc nevšímal. Přesto jsme se báli, jak zareaguje. Proto jsme mu to nejdřív neřekli.“

„Jistě. Udělala bych to stejně.“

„Poslali jsme ho k sousedům a přivezli to mrtvé tělo domů. Vykopal jsem na zahradě hrob. Teprve když byl pes zahrabaný, náš syn se vrátil a... Úplně se sesypal. Seděl pak u hrobu dlouho do noci, nemohli jsme ho dostat domů. Loučil se s ním.“

Pohlédla na něj, jako by čekala, co bude dál.

„Když jsem ten hrob kopal a to zvíře do něj dával, házel na něj hlínu a udupával ji, najednou mě napadlo, že to celé něco znamená. Že nepohřbívám jen psa.“

Dál na něj hleděla s napětím.

„Chvilí poté jsem vzhlédl a uviděl jsem ženu, nebo spíš jen její nohy, jak jsem tak stál po pás v zemi. Šla pomalu ke mně.“

„Co to bylo za ženu?“

„Jen sousedka. Žádné zjevení.“

Robert se odmlčel. Zdálo se mu tehdy, že vidí někoho jiného, jak pomalu kráčí ke hrobu. Že si pro něj kdosi přišel, aby mu připomněl staré úcty. Nechtělo se mu to teď ale všechno vyprávět.

„Jen sousedka,“ opakoval. „Prostě si otevřela branku a vešla do zahrady, už ani nevím, kvůli čemu přišla. Prohodili jsme pár slov, znala našeho psa, řekla, že je jí to líto. Pak šla do domu za mojí manželkou. Zkrátka běžná věc. Jenže mě v tu chvíli napadlo, že to, co tam na zahradě pohřbívám, není jen pes. Že je to náš vztah.“

„Vztah?“

„Vztah s mojí ženou, chápete? Zní to asi hloupě. Jen že toho psa jsme si pořídili krátce před svatbou, tenkrát to bylo štěně. A tak mi blesklo hlavou, že to, co mezi námi bylo, je pryč a dál už to bude jenom horší.“

Čekala, co bude dál, Robert ale mlčel.

„Promiňte,“ řekl nakonec, „je to hloupá příhoda. Nic nadpřirozeného. Asi vás to zklamalo.“

„Ne, vůbec ne.“

„Po tom psím pohřbu moje manželství skutečně vzalo rychlý konec. Zvláštní je jen to, že do té doby jsem si to nedokázal představit. Nic podobného jsem nečekal.“

„Třeba vás osud naposled varoval.“

„Nebo jsem podvědomě tušil, kam to spěje.“

„To je právě ta nejednoznačnost věcí,“ potrásla hlavou.

„Myslím, že máme prostě moc velkou fantazii. Místo aby-chom vzali zavděk nejjednodušším vysvětlením –“

Zarazila jej zvednutím ruky, jako by ji taková slova nudila. „Já si fantazie cením. A vy ji máte.“

„Myslíte?“ řekl bez valného přesvědčení.

„Určitě s námi musíte povečeřet.“

„Neměla byste to nejdřív probrat s Lilou a Patrikem?“

„Nechte to na mně,“ řekla.

„Prostě nám to zakázali. Zakázali nám na ten trh vůbec vstoupit. Nechápu to. Nejsme přece žádná obří banka ani žralok bez trochy studu. Tahle naše divize, to byl jen malý fond. Co bychom mohli udělat za škodu? Na boardu se z toho mohli všichni zbláznit.“

„Ano, Patriku. Muselo to být stresující.“ Lila pohlédla na Roberta. Měla na sobě modré šaty s fialovým nádechem. Vlasy stažené do copu jí spočívaly na rameni a štrápcem padaly na hrud'. Usmívala se, ale v očích jí plul zvláštní nepřítomný

výraz. „Ale vy pořád mlčíte, Roberte. Řekněte nám taky něco o své práci!“

„Není to na dlouhé vyprávění. Přednáším, zkouším, chystám si přednášky...“

„Co studentky, neprovokují vás?“

Zavrtěl hlavou.

„Jste určitě přísný a spravedlivý...“

Nebyl si jist, jestli se mu neposmívá.

„Proč myslíte?“

„Vyznám se v lidech. Vy ne?“

„To nevím. Někdy se člověk splete.“

„V kom jste se spletl?“

Neodpovídal. Zápasil s vydatným soustem.

„Nebud' dotěrná, Lilo,“ namítla Marie.

„Ale no tak, sestro. Přivedeš nám zajímavého společníka, nediv se, že jsme zvědaví.“

Seděli v rohu terasy, Lila zády k moři, Marie bokem, konverzace se moc neúčastnila. Vítr se snažil odfouknout ubrousky rozseté po ploše stolu.

Robert konečně obtížné sousto polkl. „Jestli se můžu zeptat... čím se živíte vy?“

„Já? To není zajímavé. Jsem v domácnosti. Ozdoba zaměstnaného partnera.“

„Vždycky nebyla,“ zaprotestoval Patrik. „Pracovala v televizi. Jako politická reportérka.“ Otočil se k Robertovi. „A pak měla dokonce vlastní pořad!“

„Ráda mluvím s lidmi,“ kývla Lila. „Baví mě zjišťovat, co si myslí.“

„Jaký pořad?“ zeptal se Robert. Napadlo ho, že možná proto měl od začátku pocit, že Lilo odněkud zná. Nejspíš ji kdysi viděl v televizi.

„Umělci, vědci, politici... Taková talk-show.“

„To přece musela být zajímavá práce. Byla jste určitě skvělá.“
 „Děkuji. Ano, bylo to zábavné. Ptát se. Snažit se, aby se trochu odkryli... Hledat otázku, která zafunguje.“

„Zafunguje?“

„Jako klíč. Člověk se otevře a vy se něco dozvíte.“

„Proč jste toho nechala?“

Potřásla hlavou. „Chtěla jsem trochu cestovat a v televizi to nešlo. Člověk musel být každé ráno ve studiu, usmívat se, být v pohodě. A pak... To je jedno. Prostě nechtěla jsem tomu obětovat všechno.“

„Možná nejen proto,“ poznamenal Patrik.

„Drahý, neplet se do toho, prosím.“

„Třeba se tam ještě vrátíte,“ řekl Robert nejistě.

„Určitě se vrátí,“ přikývl Patrik. Uchopil lahev vína a začal všem dolévat.

Lila naklonila hlavu na stranu. „Teď mám každopádně dovolenou, tak mi ji nekaž. Je tady tak krásně, vidíte, Roberte? Nebo se vám tu nelíbí?“

„Ale ano. Je tu nádherně.“

„A nenudíte se tu... tak sám?“

„Ani ne. Vzal jsem si práci.“

„Práci! Copak tady člověk může pracovat?“

„Máte pravdu, někdy to jde těžko.“

„Zítřka jedeme na výlet. Lodí na ostrov. Pojeďte s námi.“

Robert polkl. Chtěl mít klid. A ta žena znamenala všechno jiné. Zneklidňovala ho. Příliš ho zneklidňovala na to, aby přijal – a aby rezolutně odmítl.

„Nerad bych obtěžoval,“ zmohl se na chabou obranu.

„Neobtěžujete! Naopak, moje sestra bude mít radost, že je nás víc. Vidí, Mari?“

„Jistě, sestřičko. Budu ráda, když s námi Robert pojede.“

„Potápěl jste se někdy?“

„Ne.“
„Chyba. Nejvyšší čas začít.“
„Myslíte?“
„Mám instruktorský kurz. A vybavení jsme zamluvili.“
„Lilo, už dlouho ses –“ namítl Patrik.
„Ale no tak! Ještě to umím, nemusíte se bát.“
„Myslím, že se na vás podívám z paluby.“
„To se ještě uvidí,“ zasmála se a obrátila se na svého přítele.
„Zařídíš to, prosím?“
„Samozřejmě,“ vzdychl Patrik.

Je duch po staletí uvízlý v kameni, chycený ve vodě pod ledovým příkrovem, vyklenutý nad ulicemi města, pulsující v troleji jako krev tramvaj. Duch, který vnímá lidi špatně, jen prostřednictvím fluida, které ti nervózní teplokrevní tvorové kolem sebe šíří. Jako právě teď: ve své nehybné všudypřítomnosti kohosi pozoruje, jak nervózně přešlapuje u sochy světce, zatíná nehty do dlaně, rozhlíží se kolem sebe. Ten člověk se často dívá na hodinky, přechází sem a tam. Rychle dýchá, jako kdyby měl za sebou dlouhý běh.

Další vlna se blíží: opět neklid, hradba nesouhlasu se světem. Lidská řeka přelévající se ulicí zakolísá a rozestoupí se, aby se ti dva mohli setkat. Příchozí je dívka. Dvě fluida ostražitosti na sebe narazí a zakousnou se do sebe.

„Je ti zima,“ říká dívka podivně přiškrceným hlasem.

„Ani ne,“ odpovídá chlapec. Nejspíš lže, od řeky fouká.

Zavěsila se do něj, jdou po mostě. Páreček na první schůzce? Něco tu ale nesedí. Ti dva kolem sebe šíří provinění, jako by páchali nějaký zločin.

Stánek s klobásami, svařené víno. Vítr po zemi honí papíry. Oba se choulí do svých bund.

„Bál jsem se, že nepřijdeš.“

„Bála jsem se, že nedorazíš. Že dostaneš strach.“

„Měl bych?“

„To si piš.“

„Z čeho?“

„Že jdeš na schůzku. Se mnou.“

Chlapec mhouří oči. To slovo *schůzka*, které se, vysloveno v tomto kontextu, příliš nehodí pro setkání obyčejných přátel!

Robert sebou škulbl a otevřel oči. Byl celý zpoceny, ještě v něm dozníval pocit, že se už celá staletí nemůže hnout. Neviděl téměř nic, otevřené dveře na balkon halil stín závěsu. V tmě se ale cosi ozvalo: tentokrát si byl skoro jist, že zaslechl výkřik. Ležel ve tmě a poslouchal dunění moře. Vítr se utišil. Přišlo mu zvláštní, že příboj, ve dne pulsující hluboko pod hladinou vnímání, dokáže takhle burácet, jakmile noc ovládne prostor a čas.

A znovu – teď už nebylo pochyb. Krátké vyjeknutí, výdech následovaný prudkým kvílivým nádechem. Pár vteřin ticha a znovu, teď už nepřetržitá série výkřiků nebo spíš stacatto jakéhosi naříkavého a zároveň dychtivého sténání. Jako by někdo v divokém návalu rozkoše prosil o slitování. Připomínalo to vrískot kočičích milostných hrátek. Bylo to ale zároveň podivně lidské, s nádechem čehosi děsivého. Robert nejdnou slyšel přes tenké zdi až příliš hlasité dvojice, ale tohle znělo jinak, bylo v tom jakési šílenství, nejen rozkoš, ale i fyzická bolest, odevzdání a zároveň vzdor. Asi po deseti vteřinách to vyvrcholilo drásavým zaječením a ustalo.

Odhodil pokrývku, vyletěl z postele a vyběhl na terasu. Hotelový komplex dávno spal, světla nesvítla. Jen v místech, kde z asfaltového chodníku odbočovala stezka dolů na divokou pláž, zářila lucerna a zahušťovala okolní temnotu. Robert stál u zábradlí a napínal zrak, ale marně. Chvilími se mu zdálo, že dole u moře vidí světlou skvrnu, ale nehýbala se, a čím déle na ni hleděl, tím silnější měl pocit, že je to jen mámení.

Kromě dunění příboje se už neozvalo nic a Robert si brzy začal připadat hloupě, navíc mu ve větru vanoucím od moře byla zima. Vrátil se do pokoje, zalezl do postele, a když zavřel oči, uviděl rozesmátou tvář Lily s nepřítomným výrazem v očích.

„Měla by ses trochu opálit, sestřičko. Přece pořád nemůžeš chodit v šatech takhle ke krku!“

„Je mi dobře.“ Marie se choulila s nohama spuštěnými do sníženého prostoru pro kormidlo, daleko od spršek slané vody rozrážených přídílí. Nad ní se tyčila Lila oblečená jen v plavkách. Seděla na lavici, jež byla vlastně jen prknem na obou koncích volně položeným na zábradlí paluby, a nohama líně otáčela kormidelním kolem. Kdesi pod nohama jim hučel motor a sunul je ven ze zálivu, vstříc volnému oceánu. Jachta se otřásala tupými údery vln, propadala se, stoupala a kolébala z boku na bok.

Lila zakroutila nesouhlasně hlavou. „A co vy, Roberte? Doufám, že vám slunce nevadí.“

„Nijak zvlášť.“

„To je dobře. Jinak by tu snad už nebyl nikdo, kdo si to trochu užije.“

Neodpověděl. Nebyl si jist, nakolik si bude schopen uživat dne podle jejích představ. Úporné slunce, všudypřítomný písek, sůl a Lilina nekonečná elegance se mu jevily jako soupeři nad jeho síly. Měl by být mladší, prosáklý testosteronem, aby to všechno zvládl, a ještě si to užíval.

Lila vstala a protáhla se. „Vezmete to chvíli za mě, Roberte?“

Nikdy sice loď neřídil, ale nezdálo se to být nijak těžké. Uchopil kormidlo a lehce jím otočil. Jachta rychle zareagovala, vrátit přídíl do původního směru se však ukázalo obtížnější, než čekal. Loď se neustále odchylovala na jednu nebo druhou stranu.